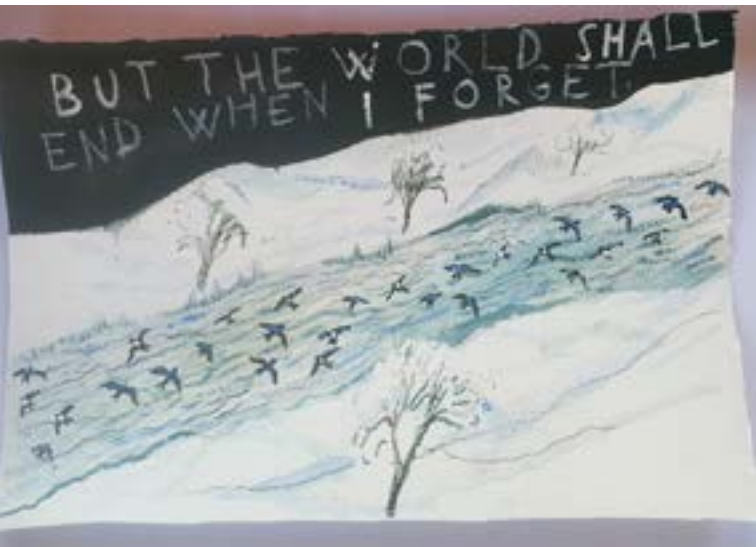

GALERIJA KEMIJSKEGA INŠTITUTA

A svet naj se konča, če pozabim

Miklavž Komelj

Pri mojstru besed, kakršen je pesnik, pisatelj, umetnostni zgodovinar in esejist **Miklavž Komelj**, je verjetno posebej težka naloga vstopiti v njegova likovna dela in jih skušati opredeljevati v umetnostno zgodovinskem in likovnem smislu. Posebej pa je to velik izziv že zato, ker gre za slikarsko izkušnjo, ki se napaja v poeziji, v tekstih torej in je že na prvi pogled vidno hermetično v takem pomenu, da si očitno ne prizadeva olajšati gledalcu prehod v ta posebni, osebni, notranji svet simbolov, znamenj, znakov in pomenov.

Že sami formati nam nakazujejo, da gre za precej osebne zadeve, saj so izrezani nepravilno, niso torej zavezani nekemu formalizmu, oblikovani so na način, ki nakazuje določeno spontanost, prepuščenost neki instinktivni vezi z materijo, ki jo lahko začuti slikar ob stiku s papirjem, barvami, materiali, v katerih poteka njegovo oblikovalsko, ustvarjalno delo. Majhnost teh slik nakazuje na nekaj zelo osebnega, kot bi naleteli na dnevnik nekoga, ki ga je določen dogodek bodisi razveselil, pretresel, sprožil vrsto asociacij in morda neko specifično željo po tem, da ta miselni tok podob ujame, izrazi, ga predela, ga na določen način interpretira... Prav tak občutek sem dobil, ko sem videl njegova dela prvič v originalih.

Tudi deli pesmi, morda le nekaj besed, verz, ki je pogosto izpisan na teh slikah, nakazujejo določeno vezo s temi pesmimi, z avtorji, ki jih Miklavž tako rekoč »citira« v slikah; kot bi se ob branju pojavila določena podoba, slika, neka vizija, dovolj močna in dovolj vztrajna, da ga sili v dejanje razkrivanja, dejanje prikaza, utelešenja nečesa, kar biva v domišljiji kot bolj ali manj

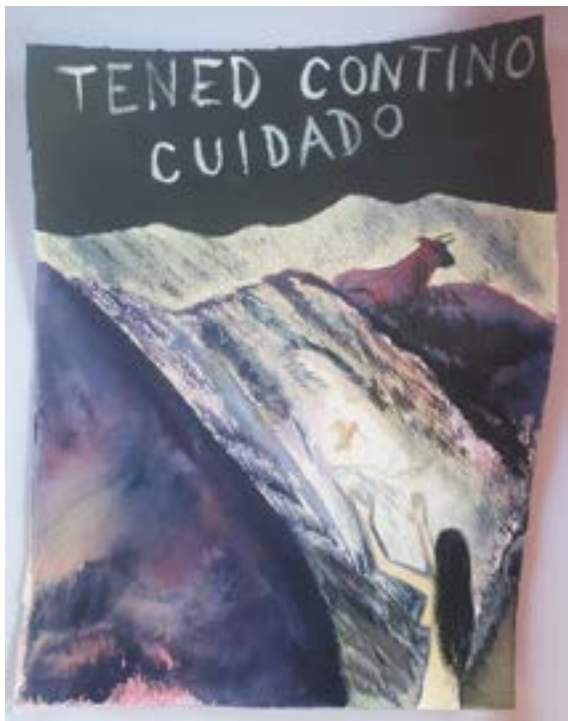
jasna podoba in prispodoba. Tudi naslov celotne razstave je verz Swinburn-ove pesmi *Itylus*.

Intimnost teh formatov, potez, simbolika, ki se veže v barvno dokaj preproste, včasih tudi kolažirane in z deli fotografij prepletene podobe, je v velikem nasprotju s sugestivnostjo teh malih del. Namreč, ko se skoncentriramo na te podobe, dobimo občutek neke monumentalnosti, skorajda veličastne religiozne, ritualne ikone, v katerih nastopajo podobe žensk ali živali, rastlin ali delov arhitekture kot bi šlo za prizore iz starodavnih templjev, kjer gre za najbolj osnovne občutke vere. Neopisljiva sled absolutnega zaupanja brez računanja na učinek.

Prehod skozi »ikonostas« njegovih slik učinkuje kot prehod v področje mističnih izkušenj, v katerih se dar biti srečuje z daritvenim obredjem praverskih občutkov, a se kljub tem, izredno močnim, sugestivnim simbolnim odslikovanjem, dogaja le kot zelo intimna, čisto osebna vez s transcendenco.

In prav razpetost, odprtost te reže, tega prepada med osebno, intimno, res dnevnisko izkušnjo teh slikic ter monumentalno, skorajda epsko pripovednostjo, ki pa je ne moremo vezati na noben splošno znani ep, nas v naši likovni izkušnji postavlja pred paradoks, odpre nas in nam vsili nasprotujoče si misli, nasprotujoče si občutke v eno samo, kontinuirano doživljanje sveta kot nikoli do konca razkrite uganke.

Jiri Kočica

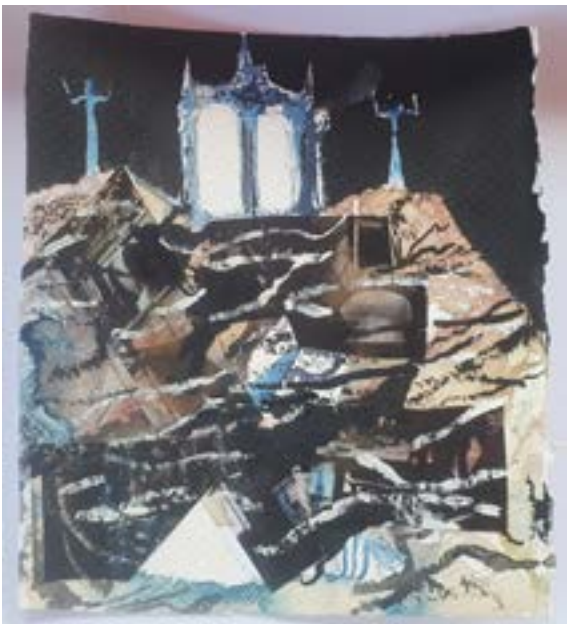

Kratek življenjepis:

Miklavž Komelj je doslej objavil trinajst knjig poezije (Luč delfina, Rosa, Jantar časa, Hipodrom, Nenaslovljiva imena, Modra obleka, Roke v dežju, Noč je abstraktnejša kot N, Minima impossibilia, Liebestod, 11, Stigmatizacija, Goreča knjiga), roman Skrij me, sneg, dve knjigi kratke proze (Sovjetska knjiga, Larvae), dramsko pesnitev Ni mogoče čakati zaman in knjigo slik z istim naslovom (izšlo v okviru večmedijskega projekta v sodelovanju z Lejo Jurišić), zbirko esejev o poeziji, znanstveno monografijo o partizanski umetnosti, nekaj manjših knjižnih del in številne znanstvene in strokovne članke s področja zgodovine in teorije umetnosti ter literature. Doktoriral je iz umetnostne zgodovine. V knjižnih izdajah je uredil zbrane pesmi Jureta Detele in zapise Srečka Kosovela, ki so ostali neobjavljeni v njegovi zapuščini. Prevaja iz več jezikov; v knjižni obliki so doslej izšli prevodi del Césarja Valleja, Djune Barnes, Fernanda Pessoa, Piera Paola Pasolinija in Alejandre Pizarnik. Za svoje delo je prejel številne nagrade, med njimi tudi nagrado Prešernovega sklada. To je njegova četrta samostojna slikarska razstava.

Od 4. 6. do 20. 7. 2021 v galeriji Kemijskega inštituta v Ljubljani

Kurator, tekst in oblikovanje: Jiri Kočica

Spletna brezplačna izdaja, 1.2021,

URL: <https://www.ki.si/o-institutu/galera/miklavz-komelj-a-svet-naj-se-konca-ce-pozabim-junij-2021/>

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 89639427 ISBN 978-961-6104-52-4 (PDF)

Kemijski inštitut
Ljubljana, Slovenija

National Institute of
Chemistry, Slovenia

Hajdrihova 19, Ljubljana
www.ki.si / 01 47 60 200